

Stezky Nadaných III.

TÓNY STRACHU

Anina Perpello

powerprint

„Lepší je zapálit alespoň malou svíčku než jen proklínat tmu.“

Konfucius

Nadání (*angl. Gift*) neboli **Gen-G** je označení pro ojedinělou mutaci DNA, jež byla objevena roku 2019 během Analýzy evropských genomů. Tato jedinečná odchylka od běžné genetické informace umožňuje ovládat jednu, nebo i více různých známých PSI.

Zdroj: Prezentace GeMoR – Vstupní školení pro nové zaměstnance 2030

Snivec (*angl. Dreamer*)

Typ PSI: Mimosmyslová

Definice: Subjekt je schopen v REM fázi spánku předvídat budoucnost blízkých osob nebo se napojit do snů jiných osob s Nadáním.

Využitelnost: Vyhledání dalších Nadaných bez nutnosti DNA testů
Předvídání neočekávaných situací – prokázáno
Špionáž, tajné služby

Slabina: Noční můry
Zvýšená krvácivost

Vypracoval: RNDr., Howard Cripple, Ph.D.

Zdroj: Laboratorní protokol GeMoR č. P2D-012/203010/012

GeMoR (akronym pro *Genetic Modification Research*, česky *Výzkum genetických modifikací*) je česká vědecká společnost. Byla založena v roce 2018 fúzí laboratoří Genomac (Praha), CEITEC (Brno) a CeGaT (Německo). Jejím ředitelem byl až do své tragické smrti v létě 2028 profesor **Patrick Grant**. Současné vedení zůstává v anonymitě.

GeMoR se zabývá přísně utajovaným výzkumem lidské DNA. Díky tomu získala společnost v médiích nálepku *Genovrazi*. V Praze se nachází jejich kancelářská budova pro styk s veřejností, konkrétní umístění vědeckých laboratoří není známo.

Zdroj: Wikipedie, 2034

Do svítání ještě zbývalo několik hodin, když ji něco vyrušilo ze spánku.

Selena se neklidně zavrtěla a přitáhla si deku ke krku. Nechtěla tomu divnému pocitu věnovat pozornost, na to se jí leželo příliš dobře. Jenže pak zablikal její vnitřní alarm a ona byla okamžitě dokonale probuzená.

Nastražila uši a zachytila nepatrný pohyb. Někdo byl v jejím bytě.

Vzápětí samu sebe opravila. Ne, nebyla to jen jedna osoba. Byli dva. A nebyli to upíři, to už by její alarm úplně ječel. Nemluvě o tom, že žádného kromě těch, kteří odjeli do Rumunska, za práh svého domova nepozvala.

Snažila se držet svůj dech pravidelný a pootevřela oči do tmy. Chvilku trvalo, než si přivykla na hru stínů, a to už byly dvě nezřetelné figury u její postele. Jedna z nich zrovna něčím hýbala. Così lehce šplouchlo a ona ucítila podivný odér.

Zatraceně... Tohle nevypadalo na zloděje.

Nepřemýšlej a jednej!

Nechala svůj pud sebezáchovy, aby převzal kontrolu. Přetočila se na druhou stranu postele, jako by se převalovala ve spaní, ale ve skutečnosti nechala svou ruku přepadnout přes okraj, aby dosáhla k nočnímu stolku. Oba příchozí na moment ztuhli a Selena si tak stačila vybavit, kam přesně pokládala svůj mobil.

V momentě, kdy se znovu rozhýbal ten, který držel zdroj divného smradu, se pohnula taky. Jednou rukou otevřela šuplík, druhou do něj hmátla a vytáhla odjištěnou pistoli. Ani vteřinu nezaváhala. Byla to jediná chvíle překvapení, kterou měla.

Namířila bližšímu z útočníků na nohy a vystřelila. Jejím bytem se rozlehla rána a temná postava se s bolestným výkřikem skácela na kolena. Druhý se k ní vrhl přes postel, ale to už stála, ve volné ruce mobil.

„Ani hnout!“ vyštěkla varovně.

Mohutný útočník v černém ztuhl v nepohodlné póze. Zacouvala od postele dřív, než se mohl narovnat ten, co stále klečel a nesrozumitelně nadával.

Selena postupovala dál pozpátku a snažila se mít oba na očích. Zнала svůj byt, takže šla po paměti a našťestí o nic nezakopla.

Instinkt jí velel utéct. Byli na ni dva, a ačkoliv měla zbraň, nedokázala by je jen tak zabít. Napadlo ji, že by je mohla v bytě zamknout, jenže jí hned došlo, že určitě vypáčili zámek. Její jedinou možností byl útek.

Nadechla se, couvla až do předsíně a s bušícím srdcem vyběhla z bytu. Dlaždice schodů ji studily na bosých nohou, když se po nich snažila seběhnout co nejrychleji a zároveň už na mobilu otvírala seznam naposled volaných čísel. Dusot nad hlavou ji ujistil, že se ti dva vydali za ní.

Na konci schodiště jí na vydrhnuté podlaze málem podjely nohy, ale ustála to a na vteřinu si dovolila zastavit, aby se vůbec trefila na zelené sluchátko na displeji.

I když jí její Nadání varovalo i tentokrát, zareagovat už nestihla. Někdo jí hrubě zkroutil loket za záda a ona s výkřikem pustila Glocka. Třetí nezvaný host ji popadl i za druhou ruku a naložil s ní stejně bolestivě jako s první. Mobil odletěl někam do tmy pod schodištěm.

Přes zrak zastřený slzami Selena zahlédla, jak druzí dva útočníci sbíhají k nim dolů; pomalejší z nich výrazně kulhal. Zoufale se zazmítala v posledním pokusu vymanit se z neurvalého sevření.

„Tak dělej!“ zavrčel ten, který ji držel.

K jejímu obličejí zamířila ruka s ostře čpící látkou. Snažila se zadržet dech, ale panika jí to nedovolila. Do nosu jí vnikl štiplavý zápach a pak se s ní začalo všechno točit.

„Drž ji, už odpadá...“ bylo to poslední, co vyděšená Selena slyšela, než se kolem ní rozlila lepkavá tma.

✦ ✦
I
VALENTINA
✦ ✦

Zničehonic se před ním otevřela hluboká propast a on se překvapeně zapotácel. Rozmáchl se ve snaze zachytit se, ale jeho prsty pročísly jen vlhký vzduch. Až sevření pevné ruky na rameni mu dodalo potřebnou jistotu, díky níž se dokázal narovnat.

„Dávej přece pozor, Michael,“ ozval se mu u ucha hlas nakřáplý únavou. „Copak tě musím hlídat jako Andreje?“

Otočil se na svého upířího učitele s uraženou odezvou na jazyku, ale výraz na Kayově tváři ho zarazil. Ačkoliv ho peskoval, nedíval se na něj. Jeho pozornost byla zaměřená někam přes to děsivé prázdno...

Michaelovi spadla brada. Nacházeli se uprostřed nedostupných hor, v divočině, kde se nocí proháněl nejen ledový vítr, ale i nemalý počet vlků a dalších hladových potvor. Rozhodně by v téhle lokaci nečekal hrado-zámek velikosti jistě praštěné školy z knižní série o malém čaroději. Na protějščí skále se přesto tyčila právě taková obludná stavba vybudovaná z kamenů vybělených sluncem.

Mezi zelenošedými štíty hor a lesů ostré hrany zámku doslova bily do očí. Jeho obvodové zdi byly zakončené košatým cimbuřím, samozřejmě se správně kýčovitými věžičkami v rozích, a za nimi trůnila několikapatrová budova s obrovskou věží uprostřed. Takhle šílený, goticko-romantický styl nemohl navrhnout žádný duševně zdravý architekt.

Michael si protřel oči v domnění, že má halucinace z nedostatku čerstvé krve. Jenže vzhledem k výrazům ostatních zjevně nebyl sám, komu se před zrakem objevil pohádkový palác. Andrej na ten výjev civěl s otevřenou pusou a málem i s hvězdičkami v očích. No jo, to muselo být něco pro jeho dětskou dušičku.

„To je ono?“ dostal ze sebe nevěřicně.

Kay, stále s rukou na jeho rameni, neodpověděl.

Místo něj přispěchala s komentářem Liliana: „Snad jsi nečekal pěti-hvězdičkový prosklený hotel, Míšánku?“

„Nesud' mě podle sebe, podpatková lady,“ zasyčel a bedlivěji si prohlédl tvář šedovlasého upíra. Připadal mu totiž nezvykle zachmuřený. „Kayi? Není snad fajn, že jsme to našli?“

„Je,“ reagoval oslovený konečně. „Jenže teď přijde ta těžší část.“

„Krucí, to slyším nerad.“

„Jednání s paní tohohle sídla nebude jednoduché,“ potvrdil Kay jeho obavy a odvrátil se od působivého výhledu. „Pojďte, musíme najít cestu dolů.“

„Jo, a pak zase nahoru,“ zabrblal polohlasně Michael.

„Pokud ti v mezičase nenarostou křídla, tak ano,“ zazněla od jeho učitele suchá odpověď, jež přiměla Lilianu k posměšnému uchechtnutí.

Sestup do hustě zalesněného údolí jim zabral přes hodinu. V půli cesty se totiž ze severu připlížila mlha a než dvakrát mrkli, zahalila mléčným závojem všechno kolem. Viditelnost v nebezpečném terénu tak byla mizernější než v hornickém městě během inverze a nikdo z nich netoužil po zlomené noze kousek před cílem jejich cesty.

Ačkoliv postupovali po prakticky neexistujícím a kluzkém chodníčku těsně za sebou, Michael viděl z Kaye krácejícího v čele stěží víc než tmavý obrys. Všichni včetně Liliany byli hrozně zticha, jako by je dosažení závěrečné mety téhle horské expedice vůbec nepotěšilo. Ani on sám se necítil zrovna komfortně, i přes bílé ticho a absenci čehokoliv podezřelého.

Prudce se sehnul pod nízkou větví, takže ho nepleskla přes obličej, ale jen ho lízla přes záda. Liliana, držící se mu těsně v patách, si odfrkla.

„Za mlhou tak hustou, že by se dala krájet...“ zadeklamovala pochmurně.

Vzápětí Michael zaslechl, jak jí podjela noha na mokrém kameni. S heknutím a křupáním lámajících se větvíček se zachytila nejbližšího keře. Doufal, že pěkně trnitého.

Ohlédl se přes rameno, aby ji doplnil: „...si jedna slečinka zlomila krk, když nedávala pozor.“

„Zrovna ty máš co mluvit,“ odsekla upírka a obezřetně se narovnala.

Faktem bylo, že měl tohohle fantasy putování taky celkem dost. Takže když si všiml, že stíny Kaye a Andreje před nimi zrychlily, jak se dostali na rovnější povrch, ulevilo se mu. Bylo vážně načase.

Široká horská řeka, protínající tu až podezřele klidnou kotlinu, byla docela mělká. Stejně byli rádi za vyvrácený strom na její protější straně, díky kterému ji mohli bez větší námahy přeskočit suchou nohou.

Až na druhém břehu si všimli, že se ocitli na počátku prošlapané cesty, vedoucí vzhůru lesem k zámku. Kaye to nijak nepřekvapilo a jako první vykročil mezi stromy. Michael ale postřehl, že jeho pohyby jsou opatrnější a v pravidelných intervalech se pátravě rozhlíží.

Po zhruba stometrovém výstupu se Michael s těžkým výdechem opřel o nejbližší kmen. Dobře tušil, že vydrápat se zpátky nahoru bude otrava. I Liliana kousek za ním pěkně funěla a Andrej už sotva klopytal.

Za běžného stavu by to pro ně nebyl problém, po takové měkké cestičce by vyběhli nahoru rychleji než kdejaký kamzík. Jenže monumentální Karpaty neposkytovaly zrovna moc příležitostí k ukojení jejich žízně po krvi nebo pořádnému odpočinku. Při pytlíkové dietě a nedostatku spánku tak byli méně při síle, než by se jim hodilo.

Michael se odlepil od stromu, předběhl malého poloupíra a přiklekl do vrstvy suchého jehličí. Andrej na něj zůstal zaraženě koukat.

„Chyť se mě, vezmu tě na záda,“ vybídl ho Michael.

Poloupírek překvapeně zamrkal a stál na místě jak zařezaný.

„No, tak... Ať ti zas nemusím foukat rozbitá kolena, šup,“ popohnal ho.

To prcka konečně přimělo se pohnout. Přes počáteční zdráhání se k němu vděčně tisknul, když se s ním Michael drápal vzhůru za Kayem.

Už se začínalo stmívat, když je široká pěšina zavedla k šedavým hradbám. Z mlžné běloby se vynořily dva hrozivě pokřivené, avšak nehybné stíny. Obezřetně postoupili blíž, než rozeznali, že jsou to jen sochy na tlustých sloupech ohraničující mezeru v jinak neprostupné zdi. Přesně tímhle průchodem jejich cesta pokračovala. Kay stál kousek před ním s dýkou v ruce a čekal na ně.

Andrejovy ruce obtočené kolem Michaelova krku se při pohledu na kamenné strážce vystrašeně sevřely. Nedivil se mu.

Vysoké sochy byly vytesané z neurčitého tmavého kamene a měly nejspíš představovat nějaká mytická zvířata. Byly to čtyřnohé, okřídlené potvory s obludnou tlamou a dlouhými drápy. I když mlha změkčovala jejich přesné obrysy, byly fakt odpuzující. A nemohl se zbavit dojmu, že na ně zírají, přestože se nedopátral toho, kde mají ty ohavnosti oči.

„Tohle nevypadá na moderní umění,“ okomentovala Liliana temné dekorace, jakmile se dopotácela k nim, a s útrpným sténáním si začala protahovat záda.

Michael se raději zaměřil na mlčícího upíra: „Nač ta kudla?“ otázel se podezřívavě.

„Nutný poplatek za vstup,“ odpověděl prakticky bez vysvětlení Kay. „Nastav dlaň. Andreji, ty taky. Teď už musíš po vlastních.“

Michael postavil prcka na zem a neochotně nastavil ruku. „Extra stylový,“ zasyčel, když mu ocelová čepel přejela po kůži.

„Přilož dlaň sem, až pak projdi,“ instruoval dál Kay, ukazujíc na černou destičku na podstavci jedné ze soch. „Andreji, ty hned po něm.“

„A když to neudělám?“ zajímal se Michael. „Mají ty sochy zabudovaný nějaký mechanismus, který nám usekne hlavu?“

Kay mu věnoval vážný pohled: „Věř mi, že to nechceš vědět,“ oznámil mu a přesunul se k zamračené Lilianě.

To znělo dostatečně nebezpečně na to, aby Michael bez dalších řečí přiložil krvácející dlaň na určené místo. Snažil se přitom vypudit z hlavy představu, že pochmurní strážci obživnou a skočí po něm.

„Ne, že mi tam zůstane jizva,“ slyšel za sebou brblat upírku, když už procházel skrz.

„Vždyť sama vidíš, že není ze stříbra.“

Kayovu lehce otrávenou reakci doprovázely Andrejovy nejisté kroky následující v Michaelových stopách.

„A neohlížejte se,“ dodal Kay důrazně, zrovna když se právě to chystal Michael udělat.

Zastavil se, Andrej hned vedle něj a podívali se na sebe. Poloupírek vypadal poněkud pobledle.

„To jako vážně?“ Michael si chtěl pohrdavě odfrknout, ale vlastní hlas mu zněl nejistě.

„Jo, vážně,“ potvrdil tiše Kay a dřepl si u Andreje z druhé strany.

Michael jen naprázdno polkl a toporně se obrátil zase dopředu.

Kay zalovil ve svém batohu a vytáhl z něj obvaz. Pak si k sobě přitáhl Andrejovu stále krvácející dlaň, aby mu ji obvázal. Na vlastní ruce cítil Michael příjemné šimrání, jak se říznutí rychle hojilo. Jeho ostatní pocity byly o dost negativnější a určitě v tom nebyl sám. Dokonce i Liliana si opustila tradiční připomínky.

Pak si Kay hodil batoh přes rameno a přešel do jejich čela. Než znovu vykročili, Andrej se Michaela chytil nezraněnou rukou. Beze slova jeho útlé prstíky pevně sevřel. Byl to sakra nepříjemný pocit, nechat ty kamenné obludy za zády...

*

Zprvu to byl jen letmý záchvěv. Pouhé probliknutí v nekonečném šeru jejího nebytí, jež nemělo dostatečnou sílu k tomu, aby ji vyrušilo z odpočinku. Nechala se kolébat studenou prázdnotou a vychutnávala si ten opojný klid, kde nebyl prostor na vzpomínky ani emoce. Dokud k ní varování nedolehlo znovu, tentokrát s mnohem větší intenzitou.

Odevzdaně se nechala stáhnout do fyzického světa – pod měkkou přikrývku a k hřejícímu lidskému tělu. Na rozdíl od předešlého rána jí byla ta těsná blízkost nepříjemná a bavněná látka její rozcitlivělou kůži dráždila. S kovovou ozvěnou chuti krve v ústech měkce vydechla a otevřela oči.

Muž ležící vedle ní zhluboka oddechoval, lampičky po obou stranách postele ještě nesvítily. Bylo příliš brzy. Vysoukala nohy ze zmuchlaných peřin a zvolna se posadila.

Olízla si suché rty, v marné snaze rozpoznat ten povědomý dojem, který po sobě zanechala jedna ze čtyř kapek krve. Ani jedna však nevyzařovala nebezpečí, takže zůstala sedět, dokud se lampičky měkce nerozsvítily a klika u dveří jejího pokoje se neslyšně pohnula.

Zaměřila se na prošeďivělého muže, který nahlédl dovnitř.

„Omlouvám se za vyrušení, Má paní,” sklonil hlavu její věrný.

„Jen pojď, Cyrile. Čekala jsem tě,” pobídla ho vstřícně a její bosé nohy se zabořily do měkké kožešiny, když vstala. „Kdo jsou ti čtyři?”

„Dva muži, žena a malý chlapec,” odpověděl Cyril za chůze přes její zatemněnou komnatu.

„Někdo známý?” zajímala se.

„Ano. Tady prosím, záběr z kamery,” naklonil k ní Cyril rozsvícenou obrazovku tabletu, který ukazoval skupinku na cestě k hlavní bráně.

Při bližším pohledu do tváře jednoho z poutníků se překvapeně usmála.

„Tedy mám tyto nepozvané hosty pustit dovnitř?” ověřoval Cyril, zda pochopil její výraz správně.

„Rozhodně,” přikývla a vrátila mu tablet. „Přiděl jim pokoje v západním křídle, přijmu je po večeři.”

„Ano, Paní... Budete chtít pomoci s oblékáním?”

„Dnes ne. Díky, Cyrile.”

Přikývl a otočil se k odchodu.

Saténové povlečení za ní zašustilo. „Má drahá?”

Otočila se po hlase rozespálého milence: „Klidně ještě spi, potřebuješ to.”

Nicholas poslušně klesl zpátky na matraci.

Pak si vzpomněla na svého dalšího hosta a zastavila komorníka, když už byl jednou nohou na chodbě: „A nemusíš nechat vyklízet Olafův pokoj, Cyrile. Mám tušení, že si svůj odjezd rozmyslí.”

*

Po strašidelném hlavním vstupu Michael napůl čekal, že se na ně zpoza brány vyřítí pekelní ohaři. Ale otevřel se před nimi jen výhled na prostorné nádvoří, hřejivě prosvětlené několika vysokými lucernami. Pak mu došlo, že mezi vraty nikdo nestojí. Zaujatě si je prohlédl a s údivem zjistil, že jsou napojená na automatické ovládání.

„To by mě zajímalo, co na tenhle divný Disneyland uprostřed ničeho říkají turisté,“ přemítal zaraženě.

„Jak sis určitě všiml, žádná značená stezka sem nevede, Míšo,“ připomenula mu Liliana jízlivě.

Ohrnul ret: „A od kdy je to podle tebe překážkou pro přemotivované trampy?“

Kay se po nich ohlédl: „Je to zámek Trai²,“ informoval je suše. „A i kdyby někdo náhodou zabloudil až sem...“

„Nech mě hádat,“ přerušil ho Michael. „Už se z toho výletu nevrátí.“

„Přesně tak,“ přitakal Kay studeně. „Držte se u sebe.“

Váhavě prošli působivou bránou, kterou zdobily detailní dřevorezby přírodních motivů, a jejich boty zašoupaly na dlažbě z do hladka ošlapaných kamenů. Po obou stranách nádvoří se zvedaly obloukovité průchody a jejich stíny kryly slušný počet dveří. Kus před nimi se kroutilo honosné venkovní schodiště vedoucí na balustrádu. Množství oken dávalo tušit, že komnat bude mít tenhle palác nespočet, i když jen v málokterém se svítilo.

Kay zvolna přecházel nádvoří směrem ke schodišti a oni se drželi za ním. Z prostoru pod schody na ně zírala nepropustná černota, která se Michaelovi moc nezdála. A oprávněně.

Jen těsně poté, co v té tmě všichni čtyři zaregistrovali něčí přítomnost, z ní zazněl anglicky hovořící hlas s německým přízvukem: „Tak tomu říkám vzácná návštěva.“

Michael ztuhl v obranné pozici, tak jako Andrej a Liliana. Jen Kay se kupodivu zastavil spíš s jakýmsi očekáváním než s napětím.

Ve zlatavém světle luceren se objevil vysoký muž s polodlouhými, špinavě blond vlasy a v krátkém úsměvu jim ukázal běloskvoucí zuby. Michael se musel hned opravit – byl to upír. A tak zářivě se usmíval na Kaye.

„Teď jsem vážně rád, že jsem neodešel už včera,“ dodal neznámý.

„Olafe...“ vydechl Kay a vyrazil vpřed stejně jako druhý upír.

² V překladu z rumunštiny: 'žít' či 'přebývat'

K Michaelovu překvapení se ti dva uprostřed nádvoří objali. Tak vřele, až pozvedl obočí. Tázavě kouknul po Lilianě, ale ta jen pokrčila rameny.

Zaraženě si toho cizího upíra znovu přeměřil, když se od sebe s Kayem odtáhli. Rádoby rozčuchaný účes, který mu držel na hlavě určitě jen díky tužidlu, stříbrem prošíta černá vesta na nažehlené košili a lesknoucí se polobotky ho v Michaelových očích vykreslily jako nafoukaného zbohatlíka.

„Rád tě zase vidím,“ pronesl Kay nezvykle nadšeně rovněž v angličtině.

„Nápodobně,“ zazubil se ukázkově ten načančaný týpek.

„Ale nečekal jsem tě tu. Snad neděláš místní paní nového komorníka?“ tázal se Kay.

Blondýn řečený Olaf se krátce zasmál, ale neznělo to upřímně. „Kdepak, ten si vás přivítá támhle za dveřmi,“ ledabyly mávnul rukou někam za sebe. „Já jsem jen předvoj.“

„Jinak řečeno – byl jsi zvědavý, co za blázný si to sem namířilo,“ vydedukoval si Kay, a dokonce zněl pobaveně.

Michael jen zíral, kam se najednou poděl ten pohřební výraz, který si jeho Stvořitel doslova pěstoval ode dne, kdy odjeli z Okarwinu.

„Znáš mě. Jak jsem zaslechl, že vám Valentina přidělila pokoje v západním křídle...“ Olafův pohled se zaměřil na ně. „Zeptal bych se, co to máš s sebou za školku, ale po cestě sem si potřebujete odpočinout. Představování počká.“

Michael se při tom označení naježil, ale udržel jazyk za zuby. Ten náfu-ka se mu líbil čím dál míň. Liliana byla na uraženou reakci nejspíš moc utahaná a Andrej se ho pořád nejistě držel za ruku.

„Takže Valentina už o nás ví?“ ujišťoval se Kay.

„Snad jsi nezapomněl, že bez jejího vědomí sem neproklouzne ani žízala?“ pozvedl Olaf obočí.

Kay vzhlédl ke zdem, které je majestátně obklopovaly ze všech stran: „Je to dlouho, co jsem ji naposled navštívil...“

„To už se určitě těšíš na její pohostinnost,“ podotkl k tomu druhý upír významně. „Tak pojďte. Ten její tučňák je beztak celý nervózní, kde trčíte.“